

MARLUX SKOLEMATERIEL
Knud Marcus Pedersen A/S

Lidt mere om mit erhverv.

29. marts 1977 var Tove, min bror Per og min svigerinde Ulla – samt jeg selv ude og spise frokost, på en restaurant i Aalborg. Far har aldrig brudt sig om at vi gik på frokostrestauranter – eller for den sags skyld spildte penge på restaurant besøg – og slet ikke i arbejdstiden!!

Men der var noget at fejre. Noget helt særligt, som vi fire var fælles om. Om formiddagen var vi mødtes hos vor sagfører, som havde udfærdiget et gensidigt testamente for os. Måske lidt tidligt, vil de fleste mene – for Per og jeg var hhv. 25 og 33 år!

Få dage efter, ville vi blive optaget – og indsat som direktører for vores fars virksomhed – Knud Marcus Pedersen A/S. 1. april holdt vi udstilling og firmafest i Vejgaard Hallen. Samme dag havde firmaet 70 års jubilæum og far havde 40 års jubilæum. Og der var ”brand i den” hele dagen! – For klokken halv fem om morgenen var vi blevet ringet op fra brandvæsenet, at fabrikken på Hadsundvej brændte. Heldigvis var det ”kun” en silo og fyrrummet som brændte. Det var en festdag for vi to brødre – og vore hustruer. Alt tegnede lyst og godt for vore familier.

I foråret 1977 var vi bogstavelig talt vokset ud af vore fysiske rammer, i skoleafdelingen. Vi lagde beslag på mere og mere af snedkeriets produktionslokaler, - plads som man der dårligt kunne afse til skoleafdelingen, - for der var mange og store ordre – også der!

Den 1. april 1978 købte jeg fabrikken ”Modul-køkkenet” i Vestbjerg. Jeg købte den privat, - i eget navn – for 996.000 kroner, med 400.000 kroner i udbetaling. Jeg havde min erstatning fra ulykken i 1957 stående i obligationer. Nu ca. 260.000 kroner. Dem pantsatte jeg til banken. Dernæst stod en maskinpark i

Vestbjerg, som jeg ikke kunne anvende – den solgte jeg. Restbeløbet – altså 110.000 kroner lånte jeg i banken over 8 år. Jeg lagde mine obligationer, - for 260.000,- kr. som pant. Altså en rigelig overdækning, - hvis noget—skulle gå galt!

[OBJ]

Billedet fra sommeren 1978 i Vestbjerg: Vi var lykkelige – Tove og jeg. Vi havde vor lille søn, Anders på 1½ år – og vi ventede barn nr. to til oktober.

Ret pludselig manglede ordre på vindues fabrikken, men far var i USA – og eksportmuligheder dertil, var stillet os i udsigt. Det tyske marked gik også udmærket, men der var dog midlertidige problemer med at få eksporten til at køre optimalt. Men de andre virksomheder kørte på højeste gear. Altså, der var rigeligt at lave af inventar til Dansk Supermarked, som i disse år faktisk åbnede mindst én butik om måneden. Radio, højttaler- og TV kabinetter til Bang & Olufsen samt Luxor i Sverige og et par andre mindre virksomheder ”blev sprøjtet ud” fra vor fabrik i Jyllandsgade. Så trods lidt ”skyer i horisonten” så fremtiden lys og lykkelig ud!

Tove og jeg tog på weekend på et vidunderligt hotel i Ringkøbing, - og lovede at ringe hjem og høre til min bror, Per, som måske havde fået en kraftig influenza. Hvis ikke han kunne komme på fabrikken om mandagen, - så måtte jeg møde der i hans sted, da nogle kontrakter skulle underskrives. Vi havde planlagt en stor udstilling på ”Byggeri for Milliarder” i Bellacentret, - og disse kontrakter skulle ”konfirmeres” mandag. I weekenden blev Per mere syg og bragt på hospitalet – faktisk meget syg. Jeg mødte om mandagen – og fik papirerne i orden. Når Per så igen var rask, - måtte han selv ”tage over”.

Desværre blev Per ikke rask, - ikke lige med det samme i alt fald. Han fik det værre og værre. Kom på enestue, - og Ulla måtte ”flytte” ind på hans stue, for at

kunne made ham, - idet han havde mistet førligheden. Måske var han i en periode lam.

Tiden nærmede sig for udstillingen i Bella Centret, som i øvrigt var uri-melig dyr at deltage i. Jeg tilbød far at tage derover – sammen med ham, -for at stå bi på udstillingen, og så var jeg jo firmaets ”eneste” direktør for nærværende. Han kunne jo ikke stå der alene. Og måske var det rart for ham at have en søn med. Per var jo fortsat syg og stadig indlagt. Nu på anden måned. Og manglen på ordre til vinduesfabrikken var taget til. Vi var begyndt at afskedige folk, hvilket aldrig var sket tidligere.

Tiden nærmede sig for udstillingen i Bella Centret, som i øvrigt var uri-melig dyr at deltage i. Jeg tilbød far at tage derover – sammen med ham, -for at stå bi på udstillingen, og så var jeg jo firmaets ”eneste” direktør for nærværende. Han kunne jo ikke stå der alene. Og måske var det rart for ham at have en søn med. Per var jo fortsat syg og stadig indlagt. Nu på anden måned. Og manglen på ordre til vinduesfabrikken var taget til. Vi var begyndt at afskedige folk, hvilket aldrig var sket tidligere i de foregående 70 år. Der måtte skaffes ordre til huset

Afskrift fra min dagbog, skrevet foråret 1979: På vej over til Bella-Centret, kørte jeg med far i hans vogn. Og jeg husker meget tydeligt, at jeg gennem nogle dage forinden, havde tænkt følgende, - som jeg tilbød far – akkurat medens vi kørte uden for en musikforretning i Randers. Jeg tænker ofte på dette, når jeg nu om stunder kommer forbi.

Jeg foreslog ham, at vi skulle forsøge at sælge skoleafdelingen fra. Jeg mente at det svenske firma, Esselte, ville kunne være interessere, da jeg havde bemærket deres aggressivitet. De havde nyligt startet en dansk afdeling med salg af biologisk undervisningsmateriel, samt fysik og kemi-laboratorieudstyr – og tidligere havde de også forsøgt sig, med salg af sports og gymnastikredskaber. Altså stort set med samme sortiment og til samme kundegrupper for øje, som vi også betjente. Far blev overvældende glad, og mente dette ville kunne ”redde” virksomheden.

I de dage vi var på Bella-Centret var Per virkelig meget syg, - og en morgen blev far bedt om øjeblikkeligt at komme hjem. Lægerne ente ikke han havde langt

igen! Far var i Aalborg – og jeg stod pludselig ”alene” med kundeemnerne på messen. Heldigvis kom min søster mig hurtigt til undsætning. Vi klarede én dag på bedste beskub. Dagen efter mødte flere af vore ”gamle” funktionærer op og hjalp os. De var bare så søde ved os! Det ville jo unægtelig have været for meget for far, - om han atter skulle til Belle-Centret. Heldigvis kom Per sig – ganske vist langsomt – og de sidste dage, - af de fjorten dage, som udstillingen varede, - var far atter med på standen. Efter 4 – 5 måneders forløb var Per oppegående igen.

Da vi ankom til Bella-Centret tog vi kontakt til vores advokat, Børge Nielsen i Nørresundby, - som en dag kom til et møde oppe hos mig – på fabrikken i Vestbjerg – sammen med far – og vores revisor. De havde ikke tidligere set min virksomhed, og synes så godt om den, - at advokaten efter rundvisningen, - sagde: ”*Den fabrik må i fandme ikke sælge. Den fabrik må I afgjort kunne tjene penge på at drive*”!

En uges tid senere var der bestyrelsesmøde – på fabrikken i Vejgaard, og da drøftede vi igen salget af Vestbjerg. Og det blev besluttet at rette henvendelse til firmaet ”Esselte” i Sverige. Jeg kontaktede svenskerne og de var interesseret, bestemt. Aftalen blev at de ville komme til os den 1. – eller den 2. april. Akkurat 2 år efter Pers og min indtræden i virksomheden.

Det begyndte at stramme til med virksomhedens økonomi. Tove var gravid, - og min mangeårige unge kontorassistent & sekretær sagde sin stilling op hos mig. Per lå – nu igen, meget syg på hospitalet. Jeg husker min søster, Hanne, kom op på fabrikken til mig en eftermiddag. Hun var ikke klar over hvor stort et pres, som lå på mine skuldre. I alt fald havde hun taget en flaske spiritus med - af et eller andet. Fra den dag, begyndte jeg at ”styrke mig” med ”en lille en” – og var straks på et skråplan, kan jeg se i dag!

For den 25. juni 1979 klokken 15,15 måtte jeg kalde mit personale sammen. Vi mødtes alle i frokoststuen, - og jeg måtte – sammen med min revisor give personalet den kedelige meddelelse at vi med øjeblikkelig virkning var trådt i betalingsstandsning. Det var meget svært for mig at få sagt. Jeg følte mig *meget* alene og ulykkelig. På en måde havde jeg mest ondt af medarbejderne, for de havde altid været så loyale og pligttopfyldende overfor mig.

Vi klarede at fortsætte driften, - i alt fald af skoleafdelingen, som jo kørte umådeligt godt. Er par andre fabrikker kører på vågeblus – og den store virksomhed på Hadsundvej standsede øjeblikkeligt. Vi mente stadig, at vi kunne ”ride stormen af”, - hvis Esselte kommer med et fornuftigt tilbud på skoleafdelingen.

Den 3. september 1979 holder vi atter et møde med Esselte – og de har forhøjet tilbuddet. Det bliver aftalt, at vi skal optælle varelageret den 5. september – og sætte den endelige salgspris på varelageret derefter. Det var nu ikke noget godt tilbud vi havde forhandlet os fem til, - og vi ville ikke være i stand til at ”ride stormen af” – her i sidste øjeblik. Vi måtte nok se i øjnene at fars og mors private villa på Riishøjsvej – også måtte sælges. Det var især min mor, meget ulykkelig over.

Vi har gået ”meget stille” med vort eventuelle salg til Sverige. Men en ”si er jo utæt”, - så tidligt om morgenen, - den 4. september bliver jeg ringet op, hjemme. Det er vor konkurrent - Virklund i Silkeborg. De har hørt om vores situation, og åbenbart også om vores forhandlinger med Esselte. De foreslår os et møde, da de mener at kunne byde os mere, end Esselte har gjort. Aftalen bliver – at der holdes møde hos vor sagfører – allerede samme dag klokken 11,30. De fremkommer med et bud, - mange hundreder tusinde over – hvad vi var blevet budt aftenen før af Esselte. Mine værkførere og salgspersonalet var alle inviteret op til Esselte i Sverige, og var deroppe denne fredag.

Om aftenen, - den 4. september overdrages virksomheden til Adidas (det var dem som ejede Virklund). Folkene fra Esselte ville jo holde møde og have overdraget virksomheden mandag formiddag, men da de mødte op, var virksomheden solgt til anden side. De blev meget lange i ansigterne, - da ”forretningen” var gledet dem af hende. Og jeg frydede mig, - for salgsprisen til Adidas, var lige akkurat nok til at far og mor kunne blive i deres villa, havde jeg regnet ud.

Jeg mener ikke nogen vil kunne forstå dette, hvis man ikke selv har stået i situationen. Den 4. september var en fredag – og der var statusoptælling i weekenden. Da jeg mødte på ”min fabrik” mandag morgen, - var jeg ikke klar over at de nye ejere, søndag eftermiddag, - havde udnævnt en ny leder. Og han var i ”nattens løb” – eller måske tidligt om morgenen – i alt fald, flyttet ind på ”mit”

kontor. Jeg skulle straks tømme kontoret for personlige ejendele – og var derefter henvist til det åbne kontor, salgskontoret. Det var en meget ubehagelig – og en sær følelse. Om fredagen var det ”mit” – og nu havde jeg intet at skulle have sagt, og jeg følte mig meget fremmet!

Regnskabets time var kommet!

Og det blev en underlig tid. Jeg havde fået fabriksbygningen godt og grundigt sat i stand, - ja, den var renoveret og så pæn ud, - og da jeg jo havde købt den ”billigt” –fik jeg ca. 1 million kroner mere for den, end jeg tidligere havde givet, Nu ville det være muligt for mig at indfri min gæld til banken – på de 110.000 kroner – og at få mine obligationer tilbage. Jeg havde med andre ord pludselig 1.000.000 minus bankgælden, 110.000 + obligationerne, 260.000 kr.- i alt 1.150.000 kr.

Troede både revisoren, advokaten og jeg! Træerne vokser bare ikke ind i himlen, - heller ikke i Vestbjerg!

Nej, den pantsætning som jeg havde lavet med obligationerne, - havde banken – faktisk uden aftale – brugt som pant for hele firmaet Knud Marcus Pedersen A/S's gæld. Fortjenesten på én million, skulle beskattes, - selvfølgelig, men pengene tilfaldt boet. Ombygningen af virksomheden, - fik jeg dog lov at modregne. Summa, summarum – hvis jeg lod ”mine” penge blive i boet – uden at føre civil retssag senere – ville banken lade mor og far blive boende i deres villa. Og dette skulle bekræftes skriftligt overfor banken. Men den skattegæld, som jeg nu stod med samt moms fra maskinsalget, som ikke var betalt, blev ”tørret” ad på mig. Derfor stod jeg lige pludselig med en ubetalt gæld på over 325.000,- kroner.

OG UDEN JOB.

For de nye ejere – afskedigede mig. Ved salget var godt nok underskrevet en konkurrenceklausul, om at jeg ikke måtte arbejde i branchen i 5 år efter salget, - men ingen havde forestillet sig at de derefter ville sætte mig ud – efter 5 måneders ansættelse. Jeg blev bortvist den dag vi skulle på sommerferie, - og var fritstillet. Jeg måtte bare ikke arbejde med noget af alt det jeg kendte til.

I indledningen til dette kapitel skrev jeg: *”Vi var lykkelige – Tove og jeg. Vi havde Anders på 1 ½ år – og vi ventede barn nr. 2, - en lillebror – til oktober”*

Jeg skal da godt nok love for at den lykke blev sat på prøve! Jeg blev rodløs, for hvad skulle jeg dog gribe i!

